

# PUHEITA TYÖVÄEN, SOTILAIKEN JA TALONPOIKAIN EDUSTAJAIN NEUVOSTOJEN III YLEISVENÄLÄISESSÄ EDUSTAJAKOKOUKSESSA

*tammikuun 10—18 pñä 1918<sup>5</sup>*

## 1. SELOSTUS KANSALLISUUSKYSYMYKSESTÄ

*tammikuun 15 pñä*

*(Sanomalehtiselostus)*

Eräs niistä kysymyksistä, sanoo selostaja, jotka erikoisesti askarruttavat nykyään Venäjää, on kansallisuuskysymys. Tämän kysymyksen vakavuutta lisää se, että isovenäläiset eivät muodosta Venäjällä väestön ehdotonta enemmistöä ja että heitä ympäröi muiden, Venäjän reunamaissa asuvien „ei-suurvaltalaisten“ kansojen rengas.

Ottaen huomioon kansallisuuskysymyksen vakavuuden tsaarin hallitus pyrki pitämään kansallisuusasiat lujissa kourissa. Se toteutti reunamaiden kansojen väkivaltaista venäläistämispolitiikkaa, ja sen toimintametodina olivat äidinkielen kieltäminen, pogromit ja muut vainot.

Kerenskin kokoomushallitus hävitti nämä kansalliset rajoitukset, mutta luokkaluonteensa vuoksi se ei voinut ratkaista kansallisuuskysymystä sen koko laajuudessa. Vallankumouksen ensimmäisen vaiheen hallitus ei vain ollut lähtemättä kansakuntien täydellisen vapauttamisen tielle, vaan turvautui monessa tapauksessa sortotoimenpiteisiin kansallisen liikkeen

tukahduttamiseksi, kuten tapahtui Ukrainan ja Suomen suhteen.

Vain Neuvostovalta julisti julkisesti kaikkien kansakuntien itsemääräämisoikeuden aina täydelliseen eroamiseen saakka Venäjältä. Uusi hallitus osoittautui tässä suhteessa radikaalisemmaksi kuin kansalliset ryhmät eräiden kansakuntien sisällä.

Ja siitä huolimatta Kansankomissaarien Neuvoston ja reunamaiden välillä syntyi kokonainen joukko selkkauksia. Nämä selkkaukset eivät kuitenkaan syntyneet kansallisuontoisten kysymysten ympärillä, vaan nimenomaan valtakysymyksen ympärillä. Puhuja esittää kokonaisen joukon esimerkkejä siitä, kuinka reunamaiden hätäpikaa kokoonkyhätty porvarillis-natsionalistiset hallitukset, jotka muodostettiin omistavien luokkien huippukerrostien edustajista, pyrkivät omien kansallisten kysymystensä ratkaisemisen varjolla käymään määrätietoista taistelua neuvosto- ja muita vallankumouksellisia järjestöjä vastaan. Reunamaiden ja Neuvosto-keskusvallan välillä syntyneiden kaikkien selkkausten alkujuuri on valtakysymyksessä. Ja kun eri alueiden porvarilliset piirit pyrkivät antamaan näille selkkauksille kansallisen värityksen, niin he tekivät sen vain siksi, että se oli niille edullista, että kansallisella puvulla oli helppo verhota niiden taistelua työtätekevien joukkojen valtaa vastaan oman alueensa sisällä.

Puhuja selostaa yksityiskohtaisesti Radan esimerkkiä ja osoittaa vakuuttavasti, miten Ukrainan porvarilliset ja chauvinistiset piirit käyttivät itsemääräämisoikeuden periaatetta omiin imperialistisiin luokkatarkoituksiinsa.

Tämä kaikki viittaa siihen, että itsemääräämisoikeuden periaate on ymmärrettävä kysymyksessä olevan kansakunnan työtätekevien joukkojen eikä porvariston itsemääräämisoikeutena. Itsemääräämisoikeuden periaatteen on oltava sosialismin puolesta käytävän taistelun keino, ja se on alistettava sosialismin periaatteille.

Venäjän Tasavallan federatiivista rakennetta koskevasta kysymyksestä puhuja sanoo, että Neuvostofederation ylimpänä elimenä on oltava Neuvostojen Edustajakokouksen. Edustajakokouksien väliseksi ajoiksi edustajakokouksen tehtävät siirtyvät Toimeenpanevalle Keskuskomitealle.

## **2. PÄÄTÖSLAUSELMALUONNOS VENÄJÄN TASAVALLAN FEDERATIOLAITOKSISTA**

1) Venäjän Sosialistinen Neuvostotasavalta perustetaan Venäjän kansojen vapaaehtoisen liiton pohjalle näiden kansojen Neuvostotasavaltojen Federationa.

2) Ylin valtaelin Federation sisällä on Työväen, Sotilaiden ja Talonpoikain Edustajain Neuvostojen Yleisvenäläinen edustajakokous, joka kutsutaan koolle vähintään kerran kolmessa kuukaudessa.

3) Työväen, Sotilaiden ja Talonpoikain Edustajain Neuvostojen Yleisvenäläinen edustajakokous valitsee Yleisvenäläisen Toimeenpanevan Keskuskomitean. Edustajakokousten välisenä aikana ylimpänä elimenä on Yleisvenäläinen Toimeenpaneva Keskuskomitea.

4) Federation Hallituksen, Kansankomissaarien Neuvoston, valitsee sekä vapauttaa tehtävistään kokonaan ja osittain Neuvostojen Yleisvenäläinen

edustajakokous tai Yleisvenäläinen Toimeenpaneva Keskuskomitea.

5) Sellaisten alueiden neuvostotasavaltojen federatiohallitukseen osallistumisen muodot, jotka ovat erilaisia erikoisten elämäntapojensa ja kansallisen kokoonpanonsa puolesta, kuin myöskin Venäjän Tasavallan federatio- ja aluelaitosten toimipiirin puitteet määrittelee heti alueiden neuvostotasavaltojen muodostamisen jälkeen Yleisvenäläinen Toimeenpaneva Keskuskomitea ja näiden tasavaltojen Toimeenpanevat keskuskomiteat.

### 3. LOPPULAUSUNTO SELOSTUKSEEN KANSALLISUUSKYSYMYKSESTÄ

*tammikuun 15 pnä*

*(Sanomalehtiselustus)*

Loppulausunnon Venäjän Tasavallan federatiolaitoksista ehdotetun päätöslauselman johdosta esittää toveri Stalin.

Hän mainitsee, että ehdotettu päätöslauselma ei ole laki, vaan se ainoastaan hahmottelee Venäjän Federatiivisen Tasavallan tulevan Perustuslain yleiset perusteet.

Siihen saakka, kun ei ole päättynyt taistelu kahden poliittisen virtauksen välillä: toisaalta natsionalistisen vastavallankumouksen ja toisaalta Neuvostovallan välillä, siihen saakka ei voi olla puhettakaan viimeistellystä Perustuslaista, joka määrittelee selvästi ja täsmällisesti neuvostotasavaltojen valtiorakenteen kaikki yksityiskohdat.

Päätöslauselma sisältää vain Perustuslain yleiset perusteet, jotka jätetään yksityiskohtaista käsittelyä varten Toimeenpanevalle Keskuskomitealle ja esitetään Neuvostojen seuraavalle edustajakokoukselle lopullista vahvistamista varten.

Vastaukseksi moitteisiin Neuvostovallan liiallisesta ankaruudesta taistelussa porvarillista Radaa vastaan toveri Stalin sanoo, että kysymyksessä on taistelu porvarillista vastavallankumousta vastaan, joka on pukeutunut kansallis-demokraattiseen asuun.

Toveri Stalin korostaa, että joidenkin Radan johdossa olevien poliittisten toimihenkilöiden (kuten Vinnitshenko) demokraattinen lippu ei ole vielä lainkaan takeena todella demokraattisesta politiikasta.

Me emme arvostele Radaa sen sanojen, vaan sen tekojen mukaan.

Missä on ilmennyt Radan „socialistien“ sosialismi?

Universalissaan<sup>6</sup> he julistivat sanoissa olevansa kaiken maan kansalle luovuttamisen kannalla, mutta käytännössä he yleisön tietoon saattamassaan selityksessä rajoittivat tätä luovuttamista julistaen koskematomaksi osan tilanherrojen maista, jota osaa ei luovuteta kansalle.

Sanoissa he julistivat lojaalisuuttaan Neuvostoja kohtaan, mutta käytännössä kävivät raivokasta taistelua niitä vastaan riisuen aseista neuvostosotajoukkoja, vangiten neuvostotoimitsijoita ja poistaen kaiken mahdollisuuden Neuvostojen olemassaolon jatkumiselta.

Sanoissa he puhuivat uskollisuudesta vallankumoukselle, mutta käytännössä osoittivat olevansa vallankumouksen pahimpia vihollisia.

He puhuivat puolueettomuudesta taistelussa Donia vastaan, mutta käytännössä antoivat välitöntä ja aktiivista apua kenraali Kaledinille auttamalla häntä neuvostosotajoukkojen ampumisessa ja ollen päästämättä viljaa pohjoiseen.

Kaikki nuo ovat kaikille tunnettuja tosiasioita, ja se, että Rada on olemukseltaan porvarillinen ja val-lankumouksenvastainen, ei herätä pienintäkään epäilyä.

Minkälaisesta Neuvostojen taistelusta demokratiaa vastaan sitten Martov täällä puhuu?

Puhujat oikealta, ja erikoisesti Martov, ylistävät ja puolustavat Radaa nähtävästi siksi, että näkevät sen politiikassa oman politiikkansa heijastuksen. Radassa, joka edustaa herrojen sovittelijoiden sydämelle niin mieluista kaikkien luokkien kokoomusta, he näkevät Perustavan kokouksen esikuvan. Luultavasti myöskin Rada, kuultuaan oikeistosivustan edustajain puheita, alkaa ylistää yhtä innokkaasti heitä. Eipä suotta sanota, että kaukaa kalamies kalamiehen tuntee. (Naurua, suosionosoituksia.)

Edelleen puhuja selittää Kaukaasian itsemääräämistä ja osoittaa varmojen tosiasioiden perusteella, että Kaukaasian komissariaatti<sup>7</sup> toteuttaa selvästi aggressiivista politiikkaa Kaukaasian neuvostojärjestöjä ja Rintamaneuvostoa vastaan pitäen samalla yhteyttä Kaukaasian vastavallankumouksellisen liikkeen sankarin, kenraali Przhevalskin kanssa.

Ottaen tämän kaiken huomioon täytyy jatkaa niinsanottua kansalaissotaa, joka tosiasiallisesti on taistelua kahden suunnan välillä, joista toinen pyrkii pystyttämään reunamaissa kokoomus-, sovitteluvallan ja toinen taistelee sosialistisen vallan, työtätekevien

joukkojen, työväen, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Neuvostojen vallan pystyttämisen puolesta.

Siinä on niiden kärkevien selkkausten sisältö ja historiallinen merkitys, joita syntyy toisaalta Kansankomissaarien Neuvoston ja toisaalta reunamaiden porvarillis-natsionalististen kokoomushallitusten välillä. Näiden hallitusten vetoaminen siihen, että ne käyvät taistelua kansallisen riippumattomuuden suojaamiseksi, ei ole muuta kuin työkansaa vastaan käytävän sotaretken ulkokultaista verhoamista. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Vastaten Neuvostovaltaa vastaan Martovin esittämään syytökseen, että Neuvostovalta on ristiriidassa itsensä kanssa vaatiessaan proletaarista valtaa Venäjän reunamaissa, mutta tyytyy Kuurinmaan, Liettuan, Puolan y.m. suhteen kansanäänestykseen, jota Trotski puoltaa Brestissä, toveri Stalin huomauttaa, että läntisillä alueilla olisi aivan mieletöntä vaatia Neuvostovaltaa, kun siellä ei ole vielä edes olemassakaan Neuvostoja, kun siellä ei ole vielä sosialistista vallankumousta.

— Jos, sanoo puhuja, meneteltäisiin Martovin reseptin mukaan, niin pitäisi luoda mielikuvituksissa Neuvostoja sinne, missä niitä ei ole ja missä niille ei ole vielä avattu edes tietäkään. Tällaisissa oloissa puheet itsemääräämisestä Neuvostojen kautta ovat älyttömyyden huippu.

Lopuksi selostaja pysähtyy vielä kerran selittämään demokratian oikeisto- ja vasemmistosivustan peruserimielisyyttä. Samaan aikaan kun vasemmistosivusta pyrkii rahvaan diktatuuriin, enemmistön valtaan vähemmistön yli, niin oikeistosivusta suosittelee

luisumista takaisinpäin, jo ylielettyyn porvarillisen parlamentarismien kauteen. Parlamentarismien kokemus Ranskassa ja Amerikassa on osoittanut silmännähtävästi, että se ulkonaisesti demokraattinen valta, joka syntyy yleisen äänioikeuden tuloksena, osoittautuu käytännössä todelliselle demokratismille sangen kaukaiseksi ja vieraaksi kokoomukseksi finanssipääoman kanssa. Ranskassa, tuossa porvarillisen demokratismien maassa, edustajat valitsee koko kansa, mutta ministerit määrää Lyonin pankki. Amerikassa vaalit ovat yleiset, mutta valtaan tulevat miljardööri Rockefellerin asiamiehet.

— Eikö tämä ole tosi?, kysyy puhuja. On, me olemme haudanneet porvarillisen parlamentarismien, ja turhaan Martovit yrittävät kiskoa meitä takaisin vallankumouksen martovilaiseen kauteen\*. (Naurua, suosionosoituksia.) Me, työläisten edustajat, tahdomme, että kansa olisi ei vain äänestävä, vaan myöskin hallitseva. Valta ei ole niillä, jotka valitsevat ja äänestävät, vaan niillä, jotka hallitsevat. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

„Pravda“ № 13 ja 18;  
tammikuun 17 ja 18 pnd 1918

---

\* Alkutekstissä on tässä kohden sanaleikki, joka syntyy siitä, että venäjän kielessä sanoilla „k martovskomun periodu“ on kaksi merkitystä: „maaliskuun kauteen“ ja „martovilaiseen kauteen“. — *Suom.*